

Přišla mně hodinka
s půlnoci novinka,
že moju milenku
chytila hodonka.

Půjdu jí na léky
do tej apatéky.

Už moju milenku
do šatů oblekli.

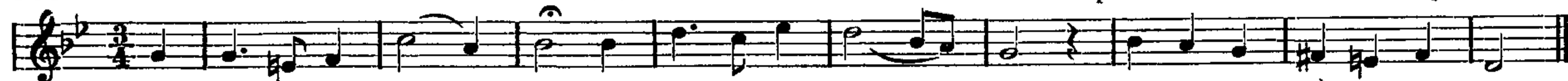
Do šatů oblékli
a do truhle dali,
už moju milenku
včera pochovali.

Dyž ju pochovali,
tož mně povídali;
to moje srdenko
těžce zarmútili.

146. ZAKLETÁ DCERA

305.

Ze Skotnice od Příbora. Erb. III. 220. Zp. II. 4. Mein. 122. Sr. náp. 19. [50]

Pu - to - va - li hu - dci, pu - to - va - li hu - dci, tři švar - ni mla - den - ci.

306.

Z Branek u Uvalšského Meziříčí

Pu - to - va - li hu - dci, pu - to - va - li hu - dci, tři švár - ní mlá - den - ci.

307.

Ze Skřipova

Pu-to-va - li hu - dci, pu-to-va - li hu - dci, tři švarni mla-den - ci, tři švarni mla-den - ci.

308.

Z Černotína od Hranic

Pu - to - va - li hu - dci, pu - to - va - li hu - dci, tři švár - ní mláden - ci, tři švár - ní mláden - ci.

Z Osvětiman

[: Putovali hudci, :]
[: tři švární mládenci. :]

Putovali polem,
rozmlúvali spolem.

Uhledli tam dřevo,
dřevo jaborové,
na husličky dobré.

Podme my ho sřati,
huslí nadělati.

Budú z něho, budú
troje husle hlasné.

Ponýprv zarubli,
dřevo zesinalo.

Po druhé zařali,
dřevo zaplakalo.

Po třetí zařali,
dřevo promluvilo:

Nerúbejte, hudci,
přešvární mládenci.

Nejsem já to dřevo,
jsem já krev a tělo.¹⁾

Kořen vykopejte,
otci mě dodejte.

Otcovi na radost
a matce na žalost.

Ta mě zaklnula,
dyž sem vodu brala.

Ostaň, dcero, ostaň,
jaborem vysokým,
listečkem širokým.

O, nešťasná máti,
kerá klne děti.

¹⁾ Nejsem dřevo žádné,
než sem děvče švárné.